

Berenars de pa amb vi i sucre...

Diuen els psicòlegs actuals, els metges especialistes i fins i tot aquests bruixots malcarats que surten molt sovint ,(massa sovint), a la televisió, que un dels millors exercicis que podem fer els mortals es escorcollar en la nostra memòria, fins arribar el mes enrere possible en el temps. Un cop situats en aquest punt, el que cal es cercar fins a trobar, el nostre primer record clar i concret.

Alguns afirmen que el seu primer record es remunta fins i tot abans del naixement; per altres, la memòria mes llunyana, es queda a la ressaca de l'últim cap de setmana i encara gràcies.

Els meus records mes antics son molts i molt variats : gallines que amaguen ous...cols a l'hort del meu avi...tardes de Rin-tin-tin al Patronat... i vespres d'hivern a la vora del foc. Però de tots ells, l'únic totalment definit, aquell que es capaç d'emplenar els ulls d'imatges i el nas d'olors, es el dels meus berenars. Berenars de pa amb vi i sucre...

“ ... el plat soper de color blanc immaculat, te una mica d'esquerda. Es com una vella ferida cicatritzada. Al fons, el vi es com la sang... o la sang com el vi. La llesca de pa rodó de crosta gruixuda i molla massissa està totalment amarada d'aquest líquid fosc i olorós. La cuina s'emplena d'una fortor agradable i familiar. Ni tant sols el sòlit i noble pa del forner, es capaç de resistir aquesta borratxera i resta fluix i tou, ajagut indolent al fons del plat. L'agafo amb la ma i s'esmicola. Aquell líquid roig que l'envaeix li ha pres la forma, el gust i el color. Pel munt, una crosta blanca i rosada. Muntanyes de sucre cruixent aquí i aromàtic allà. Aquell be de Deu es fon a la boca. Tres elements junts i una única sensació. Aroma de raïms i gust àcid i dolç al mateix temps. Una mel que s'esmuny entre les dents i que refresca amb un gust picant i inconfusible la llengua, abans de rodolar gola avall. Aquest moment es especial i únic. Anima i reconforta de tal manera que quan la mare me'l posa al davant, jo ja se que tornaré a néixer i que al sortir em sentiré com nou, ple d'aquest suc meravellós...”

Després d'aquells berenars, sortíem al carrer com autèntics deus mitològics, equipats amb tota mena d'armes. Soldats de mandró i petador o de pistola d'agulles i escopeta de canya. Guerrers de pilota apedaçada o bala de pedra, lliurant especials batalles de churros, mangos i manguteros, furibunds atacs de Norta i arriscades expedicions per les misterioses terres del Reguissol o de la Font d'en Xa.

Però aquell elixir poderós, també era capaç de lliurar la nostra imaginació de les cadenes terrenals, a la manera d'una bona dosi de pega dolça o d'una calada de redolta. Amb la creativitat provocada per aquella mena d'èxtasi casolà, a les golfes de Can Costa, de Can Tiano o de Cal Sastre, es lliuraven campionats mundials de futbol i representacions teatrals o es desenvolupaven les mes complexes investigacions químiques, on l'àcid úric era de collita pròpia i el nítric la lleixiu de la mare.

Sota els efectes d'aquest berenars tant estimulants els vailets del poble varem descobrir els secrets dels misteris mes ben guardats, com ara el dels esperits del campanar, les llums del cementiri o els paorosos fantasmes estiuecs dels jardinets. De totes aquestes coses, però, ja en parlarem un altre dia.

En aquells dies inoblidables no vaig mai arribar a comprendre per que em sentia tant animat, tant entusiasmat i tant enèrgic després del meu berenar de pa amb vi i sucre.

Ara, ja ho tinc clar...

Ramon Gasch i Pou
Novembre del 2007